

»I, kje pa si bil?«

»Nikjer.«

»Nikjer? Nekje si vendar bil. Torej kje?«

Jaka obmolkne. Lagati ne sme in tudi ne upa. Če bi pa govoril resnico, bi ga pa — bolelo.

»Čakaj, stopi malo bliže! Zdi se mi, da te noga nekaj boli.«

Nerad stopi Jaka bliže. Oče ga potegnejo k sebi in izvlečejo iz žepa jabolko. V naglici ga je bil Jaka pozabil skriti.

No — in potem?

Potem — tisto pa Gorjupov Jaka vé.

Francka Župančič:

Slovo lastovk.

Cerkveni zvonik je kakor živ. Vse mrgoli na njem, cvrči, žgoli v eno čez drugo. Lastovke se poslavljajo. Tu na zvoniku se zbirajo drobni potniki in poslednjič pozdravljajo z višine priljubljena bivališča, ki so hranila in branila njih gnezdeca. Rade bi pač ostale drobne ptičke pri nas v prijazni vasici in v lepem mestu. Toda mokromrzla jesen je tu in jih podi iz njih ljubih domkov, podi od dobrih znancev. Jesen preti z mrazom in lakoto. Že sedaj je bila hrana le pičila. Muhe so poginile, ali pa se vtihotapile v človeška stanovanja in hleve. Mušic ne vabi več solnce venkaj. Treba je torej pridno letati za hrano, da pride še kak ostanek radodarnega poletja v lačni kljunček. A dolgo tudi to ne bo. Zato proč, proč — na jug! Tam bo zopet živeža polne sklede. Toda, dolga pot!

Dalek polet do morja in potem najtežji del potovanja čez sinjo morsko gladino z vso neznatno močjo šibkega telesca. Kolikrat morajo zapluti male peruti, preden dospó do cilja! Mnogim mladičem bo še težavno to prvo njih potovanje iz domovine v tuje, daljne kraje. Sreča z vami, ljubke, drobne lastovke! Se boste li pač vse vrnile, ko vas pozove pomlad? Dokler bodo prežali hudobni ljudje ob morski obali in trumoma lovili in ubijali ptičice selilke, se marsikatera izmed vas ne povrne več. Zbogom, torej zbogom!

Studenčič:

Kravar.

I.

Bil je vroč popoldan o počitnicah. Vaščani so se razšli na delo, eni na njivo, drugi v seno. Še celo vaški bosopetci, ki so se valjali najrajši v prahu sredi vasi, so jo popihali k potoku pod vasjo. Glej jih, kako že veselo skačejo čez strugo in pehajo drug drugega v vodo! — Sam sem doma. Sedel sem pod domačo lipo, da čitam. Toda ne ugaja mi ta nenavadna tišina, začne se mi zdehati. Da se nekoliko razvedrim, vzamem palico in hajd iz vasi!

Krenem proti smrekovemu gozdu, kjer sem preživel nekdam toliko veselih ur. Imenujem ga le senčnati raj, ker se počutim v njem kakor mogočen kralj na prestolu. Toda Bog vedi, kaj je to — danes ne najdem ondi zaželenega razvedrila. Žene me naprej, naprej iz gozda po solncu. Opletajo se mi okoli nog brinovi grmovi, pa korakam nezadovoljen sam s